

er først, efterat den er afholdt, og ofte endog saa meget længe efterat den er afholdt, at man kan sige, hvad den virkelige Udgift har været. Skal man altsaa ikke blot i Forveien sige, hvad Udgiften er, men endog saa længe i Forveien, — og jo større Summen er, desto længere Tid i Forveien maatte det siges — skal man sige det en meget rum Tid i Forveien, hvorledes kan man da nævne Andet end den formodede Udgift? og skal man nævne den formodede Udgift, hvorledes kan man da komme Sandheden nærmere end ved at tage den budgetterede Udgift, den, som af Røvgivningsmagten er sanctioneret at være den formodede Udgift. En Finantsminister, der traadte op og sagde; Det er vel ikke den Calcule, som i Budgettet er bleven anseet for den rimeligste og rigtigste, jeg lægger til Grund for mit Forlangende, men en anden, som jeg i Diebliffet finder plaussibel, vilde med Tøse være udsat for at blive modtaget meget uvenligt af de Colleger, som det skulde gaae ud over. Men nu kommer der hertil, at Sagen er aldeles ikke afgjort med at bestemme Udgiften; der er mange andre Factorer, som maatte tages med i Betragtning for at bestemme, hvad der skulde tilskydes; thi dette berøer tillige paa, hvorledes Indtægterne ere faldne. Man maatte altsaa gaae endnu langt videre i sin Fordring til Finantsministeren, ibet han ikke blot skulde sige rum Tid i Forveien, hvilke Udgifter der ville foresalde, men tillige udtale en med bindende Kraft ligeoverfor de forskjellige Ministerier gjældende fast Formening om Indtægterne. Han maatte f. Ex. med Hensyn til den største af Indtægterne, Toldindtægterne, være berettiget til at sige: Jeg seer, at de Calculer, der i sin Tid ere opstillede ved Budgetudkastet, ere urigtige; nu er jeg kommen til en bedre Bedømmelse af Situationen; jeg seer, der mangler mig i Toldindtægter en Million, og jeg maa derfor bede om at faae et tilsvarende Bidrag udbetalt pro rata af hver Landsdeel. Det var jo en meget behagelig Situation, især ligeoverfor de Landsdele, der ere saa vel situerede, at de have en stor Kassebeholdning og Reservecfond, hvor der altid er Midler tilstede til stedse at fyldestgjøre saadanne Fordringer; men naar man staaer ligeover for Landsdele, hvor Beløbet ikke lod sig

tilveiebringe uden en særskilt Skatteudskrivning i dette specielle Niemed, og hvor Beslutning herom maatte tages en rum Tid i Forveien, saa bliver det en aldeles udbørlig Fremgangsmaade. Jeg siger derfor, at det eneste Naturlige, det Eneste, der kan faae formel Berettigelse, og det Eneste, der har en virkelig reel Betydning, er at tage Sagen, som den er tagen, og sige: Vi gjøre efter bedste Skjøn et Overflag; for at give dette Overflag den største Grad af Sikkerhed, forelægge vi samme for den lovgivende Magt til Afgjørelse, og i Henshold til denne Afgjørelse indtræve vi da Bidragene. Om disse skulle hvedes maanedligt, dagligt eller sjerdingaarvis kan vel være Gjenstand for afvigende Meninger, men herom er ikke nu Spørgsmaal, og der er aldrig fremkommet den ringeste Indvending mod den Maade, der er bleven brugt, og som bestod i at dele de Beløb, der for to Aar successive kom til Disposition, i 8 Rater og indtræve dem i 8 Qvartaler. Paa denne Maade staaer Monarchiet altid i nogen Tid i Forstød, men det er ikke i saa lang Tid, at det kan medføre væsentlig Ulempe. Men nu indrømmer jeg, at man kunde sige: Ja, saalænge der ikke gives nogen paalideligere Maade til at bevirke en Opgjørelse af, hvad der i en given Finantsperiode er Indtægt, og hvad der er Udgift, end ved at følge, hvad der af den lovgivende Magt er anslaaet hertil, saa maae vi underkaste os denne Afgjørelse af Sagen og gaae ind paa, at disse Rater betales paa den anførte Maade; men naar saa den hele Periode er forbi, og vi have faaet fuldstændig Sikkerhed med Hensyn til det virkelige Beløb af de foresaldne Indtægter og Udgifter, saa fremkommer dog Spørgsmaalet om en paafølgende og endelig Liquidation. Men jeg maa gjøre opmærksom paa, at dette er noget ganske Andet, end hvad der her kan komme paa Tale; thi her er jo kun Tale om, hvorledes Tilskuddet skal fremtræde i det enkelte Regnskabsaar. Det, der paa denne Maade ved en senere Liquidation skulde være at rette, maatte jo løbe ud paa en vis Tilbagebetaling eller Erklæggelsen af et hderligere Tilskud i et andet Finantsaar, og de Herrer, der ere saa strenge i Principerne, der saa godt vide at skjælnie imellem, hvad der